

ТИХОЛОВА РАДОСТЪ

I.

Единъ ранобуденъ косъ прехвъркна откъмъ мочурака на усойната, мушна се въ листака на голѣмата цѣфнала глогина, вирна глава и изсвири.

Пукваше се зора. По земята долитаха отъ небето тънки-дълги лъчи, топли и свѣтли.

Единъ лъчъ се плъзна въ чернитъ пера по гърба на коса, мина презъ листата на едрия букакъ, изтърча по полянката и стигна до малката кжщурка, до самй гората.

— Брей! Зора се сипва! — чу се отвътре.

Вратата се хлопна, разтвори се наполовина и една едра, бѣлокоса глава се подаде.

— Сипва се, я! — надникна още по-навънъ бѣловласата глава. Вратата се разтвори нашироко и на прага се подаде дѣдо Страхилъ Гжбоберътъ, горскиятъ пазачъ.

Той направи една-две крачки, спрѣ се, възви очи къмъ изтокъ, гдето цѣлото небе руменѣше и се прекръсти. После се наведе, отри съ ржце росната трева, приглади бѣлитъ кичури на косата си и викна:

— Тихоле! Ставай, Тишко!

Никой се не обади. Старецътъ влѣзе въ кжщурката, весело се изсмѣ и се чу да реди:

— Стани, че косоветъ те изпревариха. Ей ги, хе-е-е, кжде сж накацали отсреща и ти се присмиватъ. Нали щѣше ужъ да ходишь да ги слушашъ! . . .